

Media i maktelitens tjänst

Trump fortsätter att uppröra. Särskilt upprörd är den massmediala eliten – den som länge kunnat styra den politiska agendan med sin självpåtagna roll som överdomare. Den som tagit på sig uppgiften att avgöra om ett utspel varit bra eller dåligt, om en enskild politiker ska risas eller rosas och var gränserna för det politiska korrekta ska gå. Den som haft svaret på alla frågor trots att den ofta saknat de kunskaper som krävs för att kunna bedöma frågan korrekt.

Hur stor medias makt är över den politiska agendan svårt att förstå med mindre än att man fått uppleva dess framfart på nära håll. En erfarenhet jag har. Från mina åtta år i riksdagen minns jag tydligt hur kommunikationskonsulterna, mediafolket, spinndoktorerna spred skräck bland oss knapptryckare med sina framställningar. Av dem fick vi höra hur vi skulle bete oss, vad som fick sägas och hur felsteg och missgrepp skulle hanteras i det fall man haft olyckan att orsaka ett sådant.

Väljarnas uppfattning av underordnat intresse
Av dessa dragningar lärde jag mig att det var säkrast att stanna i den snäva korridor som media linjerat upp och som brukar gå under benämningen åsiktskorridor.

Jag noterade att det var främst till media de politiska utspelen riktade sig och fokus för partiernas ansträngningar var att paketera utspelen så att de föll media i smaken. Vad väljarna tyckte verkade vara av underordnat intresse. Förvånades ofta över hur media så utan motstånd kunna erövra rollen som politisk idéutvecklare – låt vara indirekt.

Så kom Trump. Politiskt oerfaren. Onyanserad, okunnig, vårdslös och respektlös i sina uttalanden och snabb med att sprida grova och nedsättande omdömen. Han gjorde allt jag fått lära mig att man absolut inte skulle göra om man ville överleva som politiker.

Men mot alla odds vann han folkets stöd. Media rasade kanske inte så mycket över att Trump valts utan för att han valts mot deras vilja. Som om det inte vore nog hade Trump fräckheten att gå förbi media i sin dialog med väljarna. Twitter istället för TV-intervjuer på bästa sändningstid. Medias makt över politiken var därmed bruten.

Själv är jag rätt nöjd med att media fått sin tuppkam stukad av Trump. Tycker faktiskt till och med att det är bra att senaste decenniernas utveckling där väljarna reducerats till passiva konsumenter av budskap formade av den politiska och massmediala eliten i skön gemenskap utmanas. Demokrati som enbart tillåter val mellan alternativ som formulerats utan respekt för väljarnas uppfattning är inte gångbar på sikt. Därför imponeras jag föga av den nedsättande attityden eliten klär sig i när den talar om populism så fort väljarna tycker annat än vad den anbefallt. Ståndpunkter måste mötas med sakargument och inte med tystnad, hån eller förlöjligande.

Åsiktsförtryck inte ovanligt

En av demokratins grundstenar är den fria åsiktsbildningen: individens rätt att uttrycka sin uppfattning utan bestraffning även om den inte går i takt med elitens uppfattning. Men den komponenten har media inte tagit på tillräckligt allvar. För istället för att erbjuda en arena för debatt har media allt för ofta ägnat sig åt åsiktsförtryck. Det är väl det väljarna upptäckt och det är väl därför de handlar som de gör.

Hur media tänker besvara denna attack från väljarna ska bli intressant att se.

Anne-Marie Pålsson

Denna text finns även på www.detgodasamhallet.com

Nationaldagen

Sverige var lång tid ett av de ytterst få länder i världen som inte firade sin nationaldag. Politikerna ansåg förmodligen att det var fullt att landet skulle ha en egen flagga, och att muslimer kunde ogilla det.

Men nu har vi fått en nationaldag, 6 juni. Den firas främst för att 1809 års regeringsform antogs av riksdagen 6 juni 1809. Den regeringsformen är värd att fira.

Dagens regeringsform från 1774 är inte alls byggd på någon genomtänkt konstitutionell idé. Den bygger tvärtom uteslutande på politiskt taktiska ad hoc-beslut. Den är illa skriven. Rättighetskapitlet har ett allvarligt syftningsfel som förmodligen gör paragrafen omöjlig att hantera juridiskt.

Utredningsarbetet bakom 1774 års RF tog drygt 14 år och sysselsatte bataljoner av politiker och statsvetare.

Jämför med 1809 års RF. Den skrevs av en utredning om 13 ledamöter och en sekreterare. Arbetet pågick 13 maj – 2 juni 1809, det vill säga 20 dagar. Lagen är logiskt uppbyggd på Montesquieus maktodelningsteori. Den är elegant skriven; 1774 års författningsutredning ville behålla rättighetsparagrafen, § 16, eftersom den var logiskt och stilistiskt överträffbar.

I 1809 års RF står, § 4, att medlemmarna av Konungens råd – det vill säga statsråden – skall vara "kunnige, erfarne, redlige och allmänt aktade". Denna paragraf är struken i dagens regeringsform.

Nils-Eric Sandberg

Denna text finns även på www.detgodasamhallet.com

Anders Bergstedt, f.d. kriminalpolis angriper "värdideologin" inom svenska domstolar

"70 procent av alla fängelsestraff är på under sex månader. Där hittar man de mest hopplösa återfallsförbrytarna som har hållit på i 20 år och är omöjliga att rehabilitera. Det är en utopi att en bättre frivård skulle kunna lösa det problemet." [...] Även Nils Öberg påpekar att återfallen är betydligt färre för dem som dömts till längre fängelsestraff. Orsaken är naturligtvis att det då är lättare att bli motiverad, att fylla fängelsestiden med studier och behandling och bättra på sin situation inför frigivningen." [...] Att som DN:s kommentator Ewa Stenberg kalla detta för populism är inte att se klart. På något sätt måste situationen brytas."

Läs hela artikeln på <http://www.dagensjuridik.se>

Med en mindre stat, kulturarvet och ett nytt medborgarskap lägger vi grunden för ett bättre framtida Sverige

Exekutiven i det politiska systemet – d.v.s. regeringen – tvekar i skrivande stund om man verkligen har råd att ge försvaret den minst 10 miljarder extra som krävs för att försvaret ska kunna införskaffa ett nöjaktigt luftvärn d.v.s i alla fall rudimentärt säkra statens kärnfunktion – att värna landets territorium mot fientligt övertagande. Samtidigt har samma stat skapat en migrationspolitik som enligt hallstämplade (d.v.s. ej höger) ekonomer som Joakim Ruist kostar samhällsekonomin minst 50 miljarder om året vilket sannolikt är enormt mycket mer, inte minst när kommunerna nu ska ta hand om de migranter som slussas ut från sina förläggningar och saknar både arbete och bostad. Detta är ett typexempel på en stat som tappat bort sina prioriteringar och i processen att vara förment ädel mot andra länders medborgare glömmer eller rent av sätter sina egna medborgares och sitt eget land i otrygghet eller rent av livsfara, vilket ju de facto både försvarets enorma brister och polisens och rättsväsendets manifesterade svaghet och ineffektivitet innebär. Dessutom har det hela tiden funnits mycket mer högststående etiska möjligheter som att endast ta kvotflyktingar och istället hjälpa t.ex. UNHCR på plats med de allra fattigaste som saknade (och saknar) resurser att betala smugglare. De som är ansvariga för den enorma problembild som de senaste årens migrationspolitik skapat för landet kan således inte luta sig mot vare sig att det de gjorde var oundvikligt eller det enda rätta ur en etisk synvinkel.

Genom att istället införa en kompetenscatalog à la Schweiz d.v.s. en lista på uppgifter som staten ska sköta – resten lämnas till regionerna/kantonerna – så förhindras staten från att som i det svenska exemplet successivt expandera sin maktutövning ut över samhällets alla områden och då inte bara späda ut sina resurser (och skapa ett av världens tyngsta skatte-ok) utan också i processen tappa bort sina främsta uppgifter d.v.s. försvar, rättsväsende, nationell infrastruktur och en del andra ting som staten rent logiskt måste ta hand om. I *Omstart Sverige* har jag en ”komplett” lista (Kap IV i lagtexten) över vad just staten ska fokusera på utifrån sina förutsättningar, resten görs utifrån subsidiaritetsprincipen av regionerna; i mitt förslag landskapen. Detta med statens storlek är en sak som jag anser att vi bör gå vidare med i opinionsbildning. Läs Anders Borgs text om just detta i det här numret (nej, det är inte DEN Anders Borg.)

Kulturarvet som inte får vara vårt

AB Kuhnke och hennes kompisar inom den postmoderna kulturvänstern har satt samman ett ganska eländigt aktstycke på kanslislang kallad ”Kulturarvsproppen” (2016/17:116). Det som är typiskt för de föreslagna lagändringarna är den paniska rädslan för att det ska kunna uppfattas som att det svenska kulturarvet är...svenskt. Ordet ”svenska kulturarvet” lyser med sin frånvaro i lagtexten. Även det självklara ”vårt” i betydelsen ”vårt kulturarv” d.v.s. alla nu levande svenskers oavsett etnisk eller kulturell bakgrund. Man har istället ändrat till det obestämda ”kulturarv” – vems det i så fall skulle vara om inte svenskt framgår inte. Ska vi förvalta Danmarks kulturarv med svenska skattemedel eller kanske Bulgariens?

Mycket märkligt och förstås djupt oroande eftersom kulturarvet i Sverige verkligen är vårt kulturarv och det är också något som vi i långa stycken kan vara – och har rätt att vara – stolta över. Inte minst det frihetliga och demokratiska kulturarvet: allt från vikingatidens ting (vår demokratis ”vagg”), de svenska böndernas frihet från livsegenskap, det tidiga införförandet av kvinnofrid (Alnö stadga 1280), förmågan att hålla ihop och samarbeta utan våld i tider av kris, ämbetsmannakårens oväld och det starka sociala kapitalet som därigenom byggts upp historiskt, våra stora konstnärer och musiker som Bellman, Sergel och vetenskapsmän som Linné, Celsius och framåt över det slutande 1800-talets guldålder inom konsten och vidare in i vår tid, inte att förglömma.

Allt detta är VÅRT Sveriges kulturarv d.v.s. svenska medborgares oavsett kulturell eller etnisk bakgrund. Och hur mycket AB Kuhnke & Co än vill förneka oss detta i någon slags opåkallad rädsla för att yttra ordet ”Sverige” eller ”nation” så är det denna frihetliga, demokratiska, kreativa, jämlika och humanistiska grund vi ska bygga på när vi nu reformerar vår konstitution och byter ut de politiker som lett oss in det moras vi befinner oss i. Det är f.ö. alldeles uppenbart att bland de politiker som då med all rätt hamnar i ”historiens skräpkammare” – och därmed faktiskt blir en del av vårt kulturarv, låt vara under forskningsfältet ”Misslyckanden” – hör Alice Bah Kuhnke et Consortes.

Jag vill avsluta detta stycke med en länk till en text av den alltid lika kloke Dan Korn apropå vikten av det svenska kulturarvet och att få formas av de bästa delarna av det:

”Tryggheten i den egna identiteten, i den egna

kulturen, är därför förutsättningen för en öppenhet också mot den andre.”

Texten är inte kort, men väl värd att läsa:

https://timbro.se/app/uploads/2016/07/2_essa_dan_korn-1.pdf

Medborgarskapet är en nyckelfråga

Redan John Stuart Mill skrev i sin *Representative Government* att ett folk som består av olika nationaliteter och olika språk, utan en delad gemensam ansvarskänsla för det övergripande nationella, inte kan skapa den allmänna medborgerliga opinion och uppleva de delade gemensamma aktuella och historiska erfarenheter – ”diskussionen på torget” – som krävs för att den representativa demokratin ska kunna fungera och i längden fortleva.

Medborgarskapet blir därför är en av nycklarna till den nationella sammanhållning utan vilken landet riskerar att rämna i religiöst-etniska enklaver.

Ett sunt medborgarskap i linje med Mills insikt ställer krav på elementär kunskap i landets historia, politiska system, språk, seder och bruk, grundläggande värderingar (kvinnofrid...) samt att det svärs en ed att försvara landets demokratiska och sekulära konstitution m.m. Medborgarskapet blir sedan en nyckel till välfärdsstatens tjänster. Dessa kan förstås inte vara ”globala” eller gälla alla som kan ta sig över gränsen. Inte bara för att resurserna är begränsade utan för att samhällskontraktet kommer att krackelera när de som betalar in premien (skatten) inte får tillbaka tillnärmelsevis vad som utlovats och upplevs som rimligt i form av samhällsservice därför att rikspolitikerna väljer att lägga stora medel på andra länders medborgare – förstnämnda ej tillfrågade (läs senaste migrationsvägen).

Vi behöver skapa ett svenskt medborgarskap som förutsätter att man vill bli en del av en svensk demokratisk gemenskap som inte bygger på hudfärg eller etniskt ursprung utan på att man accepterar en sekulär stat, vill ta till sig språket dra sitt strå till stacken av resurser och bli delaktig i – och själv bidra till – det storartade svenska kulturarvet. Ett nytt medborgarskap av skissade typ är ytterligare en punkt som jag tror kan vinna anklag hos många utanför den systembärande eliten. Vi behöver skriva ett *Kontrakt för Sverige* med dem.

Leif V. Erixell ordf. i MRRS, Medborgarrättsrörelsen i Sverige.

Ett kontrakt för Sverige?

Bristerna i det svenska samhället blir allt fler och allt allvarligare. Vi är alla bekanta med symptomen, de ökande ”utmaningarna” inom viktiga samhällsområden som skola, försvar, rättsväsende och integration. Ett kontrakt mellan medborgarna och de som på allvar vill åtgärda dessa problem kan vara en väg att gå.

Problemen kan i många fall härledas till strukturella svagheter i vårt samhällsbygge vilket bl a MRRS ordförande Leif V Erixell förtjänstfullt visat i sin bok *Omstart Sverige*. Till de allvarligare hör bristen på skydd för individen, svag maktindelning och centraliseringsiver.

Till dessa svagheter kan förvisso också läggas en, tycks det, aldrig sinande svensk vurm för att vara ”vägvisarlandet” ofta i kombination med experimentell tillämpning av de senaste samhällsideéerna från de vår stora granne i väst; post-modernism, identitetspolitik, och multikultur är några av de senaste importerna. I grunden är detta dock elitprojekt utan verklig folklig förankring. Drivkraften är och har i samtliga fall varit ideologi och/eller missriktade incitament mellan politiker och medborgare (bättre fungerande demokratier i jämförbara länder som Danmark, Finland, Norge och Schweiz har också hanterat dessa influenser betydligt bättre!). I slutändan kan även detta problem således åtminstone delvis spåras tillbaka till bristerna i vår nuvarande regeringsform.

Dörren för en konstitutionell reform på väg att öppnas?

Vår nuvarande regeringsform infördes 1974 under en period som präglades starkt av vänsterradikala idéer, socialdemokratisk hegemoni och en ekonomisk kris. Den tidigare versionen tillkom i en turbulent tid i sam-

band med ”statsvälvningen” 1809 (statskuppen efter förlusten av Finland). Även äldre konstitutionella förändringar i Sverige tillkom efter djupa kriser.

MRRS har sedan sin tillkomst uppmärksammat bristerna in den nuvarande konstitutionen. Trots vissa framgångar har påverkan dock varit relativt marginell. Det är lätt att förtvivla. Många hävdar dessutom att man skall fokusera på det goda och undvika att prata om det som inte fungerar. Förvisso kan den senare metoden ha sina förtjänster, ibland löser sig problem av sig själva. Min bedömning är emellertid att Sverige högst sannolikt, och inte inom en alltför lång framtid, står inför en krisperiod som kommer innebära stora möjligheter och behov av omprövningar. Det är en sliten klyscha att varje kris är en möjlighet, men vad gäller konstitutionell reform ligger det mer än ett korn av sanning detta. Skall vi kunna vara med och påverka i konstruktiv riktning i en sådan förändringsprocess bör vi förbereda oss för detta nu.

Det är viktigt att slå fast att MRRS inte skall vara en politisk förening. ”Alla” oavsett ideologisk utgångspunkt bör kunna identifiera sig med de principer som ligger till grund för MRRSs strävan (mänskliga rättigheter, maktindelning, rättssäkerhet, osv). Gränsen mellan en tydligt formulerad inriktning och ett politiskt manifest kan av vissa

upplevas som hårfin. Men för att kunna påverka och driva opinion måste vi dock enligt min mening bli tydligare med vad vi vill och fokusera mera på hur vi når ut i ett fåtal frågor. De strukturella problem vi ser är mycket svåra att driva en allmän medvetenhet om. Utan att lägga några värderingar i det, kan man konstatera att aktuella sakfrågor (dvs. symptomen) är det som berör folk i allmänhet och att vi därför bör fortsätta att lyfta och debattera dessa. Men, och detta är viktigt, vi måste också bli bättre på att knyta dessa symptom till de underliggande strukturella bristerna och våra förslag på lösningar.

Konstitutionell förnyelse måste knytas till dagsaktuella problem

Vi hoppas därför att i den nya styrelsen kunna föra en viktig diskussion om att formulera ett ”Kontrakt för Sverige” där vi sätter de dagsaktuella problemen i en konstitutionell kontext och knyter dem till ett antal reformförslag för ett starkare Sverige. Tanken är skapa en slags medborgerlig budkavel till våra politiker där vi fokuserar på ett fåtal utvalda principer. MRRS bör då koncentrera sitt arbete på dessa inför valet 2018 (och därefter). Kriteriet bör vara att de är dagsaktuella, involverande och breda frågor utan tydligt politisk prägel. Medborgarskapet, verklig maktindelning, och rättssäkerheten – d.v.s. lagstiftningens paritet med den allmänna rättskänslan, domarkårens oväld och polis-maktens effektivitet – är initiala förslag. Försvaret av äganderätten är och förblir också en viktig princip för MRRS, liksom själva det yttre skyddet av vår självständighet och existens som nation i en allt oroligare tid – d.v.s. det militära försvaret.

Jag har personligen engagerat mig i MRRS för att kunna vända min frustration med Sveriges i delar negativa utveckling till något positivt. Jag tror och hoppas att MRRS i för- ening med andra partipolitiskt obundna opinionsbildare och organisationer kan ta en viktig och konstruktiv roll i att öka medvetenheten om kopplingarna mellan de samhällsproblem som blir allt tydligare för allt fler, de strukturella bristerna i vårt operativsystem och de möjliga lösningarna.

Gustav Nilsson

Synpunkter på ovanstående?
Mejla till info@mrrs.se

Behovet av mer maktindelning! Justitieråden Mats Melin och Stefan Lindskog skriver i Svensk Juristtidning om domstolarnas oberoende utifrån sin oro kring vad de uppfattar som auktoritära och populistiska tendenser på flera håll i Europa. ”Det finns inte minst därför skäl att på allvar diskutera om de svenska domstolarnas oberoende behöver stärkas och hur det i så fall kan ske. Oberoende domstolar är ett värn mot auktoritär maktutövning och ett skydd för enskildas grundläggande fri- och rättigheter”.

Läs mer här: <http://svjt.se/svjt/2017/345>

En stor stat är en svag stat

En debatt har blossat upp i omgångar de senaste månaderna om vårdkrisen i Sverige. Som så ofta i vår tid, med sin besatthet av berättelsen om något snarare än saken i sig, så har debatten handlat om det är kris eller inte, och om vem som får säga att det är kris eller inte.

Bitvis absurda situationer har uppstått, som när statsråd påstår att det är fejkheter att hävda att staten som huvudman har svårt att leverera den vård man lovat, eller när statstelevisionen gör en nyhet av att avslöja identiteten på en debattör som skrivit om världens brister.

Att politiker försöker försköna vad de är ansvariga för och att statstelevisionen backar upp makthavare är knappast något nytt under solen. Inte heller är vårdkrisen någon ny företeelse – den har pågått i ett antal år, även om den på vissa ställen förvärrats. Ett system där människor inte betalar själva för de tjänster de använder sig av och där genomförandet av de tjänsterna styrs genom planekonomi av politiker som väljs om vart fjärde år kommer definitionsmässigt få som konsekvens just köer, bristsituationer och felallokering av resurser. Och eftersom systemet saknar självkorrigeringsmekanismer annat än genom politisk mobilisering, så blir konsekvensen kris. Ironiskt nog är det just den högljudda berättelsen om denna kris som ersätter vad som annars skulle ske smidigt och i det tysta i ett flexibelt och fritt system med decentraliserat beslutsfattande.

Ingen slump att världen drabbas

Att det i Sverige är världen som drabbats är till viss del slumpmässigt – just i vårt land har man lyckats övertyga folkmajoriteten om att planekonomi är bra för till exempel världen och bostadsmarknaden, och följaktligen

fungerar de sektorerna i landet dåligt. I ett annat land är det lönebildningen som hantaras på liknande sätt, medan värden sköts privat, och då är det istället arbetsmarknaden som får svårt att fungera.

Helt bortsett från de direkta konsekvenserna av svensk vårdkris, som mänskligt lidande eller i värsta fall död för den enskilde, är krisen dock en bra illustration över de mer grundläggande konsekvenserna för mänskliga och medborgerliga rättigheter när staten tar på sig rollen att styra produktionen av komplexa varor och tjänster eller ersätter marknader med planmonopol. I en demokratisk rättsstat är staten genom sitt våldsmonopol garant för att människors medborgerliga grundläggande rättigheter skyddas. Detta kräver både resurser och fungerande förvaltning, vilket i sin tur kräver skickliga och effektiva politiker som sätter riktlinjer och följer upp resultat.

Logiskt att staten får problem

En stat som tar på sig för många uppgifter utöver denna kommer definitionsmässigt drabbas av koordinationsproblem och svårigheter att hitta tillräckligt med kompetens för att effektivt lösa dessa uppgifter. Problemen förvärras ju mer komplexa uppgifterna blir, och ju mer livsnödvändiga uppgifterna är för medborgarna, desto mer kommer medborgarna fokusera på att just dessa uppgifter löses. Pratar vi om försenad sophämtning kan de flesta leva med ineffektivitet – handlar det

om ambulanser som inte kommer är toleransen för dåligt genomförande obefintlig.

Att upprätthålla grundläggande medborgerliga friheter och rättigheter som yttrandefrihet, äganderätt, avtals, och associationsfrihet är för många väljare abstraktioner och definitivt andra prioritet om den brinnande frågan är huruvida de eller deras familj ska kunna få vård när de blir sjuka.

En mindre men starkare stat behövs

Vän av ordning kanske hävdar att detta är politiska avvägningar som just därför lämpar sig väl för att beslutas om i allmänna val. Men den som verkligen bryr sig om medborgerliga rättigheter bör notera att möjligheten att hantera många frågor parallellt i en demokratisk debatt är mycket begränsad. Och om all luft går åt till att debattera hur planekonomin av värden eller bostadsmarknaden ska fungera, konkurreras ofta de mer abstrakta och långsiktiga debatterna ut. Hade istället statens uppgifter varit färre, hade sannolikheten att dessa frågor kom i fokus ökat. Statens ineffektivitet blir en avledande manöver som gör att de centrala frågorna kring statens funktionssätt och medborgarnas rättigheter hamnar på undantag.

En medborgarrättskamp gör rätt i att inte låta sig distraheras.

Anders Borg

VMF:s remissvar om förslaget till nya regler för olaga bosättningar

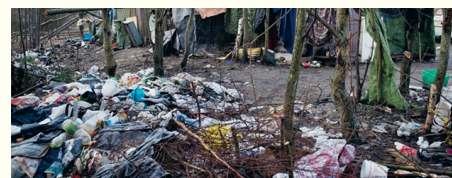
Vi har läst Betänkandet avlägsnande – *En ny form av särskild handräckning*. Det ska bli enklare att avlägsna otillåtna bosättningar. Vi hade i vårt yttrande lagt nedanstående synpunkter på kostnader i avlägsnandemål.

VMF:s yttrande: Markägaren skall vara helt befriad från alla kostnader i samband med alla typer av otillåtna intrång och bosättningar. Samhället har ansvaret för att rättssäkerheten är tillgodosedd för alla sorter av medborgare. Så även medborgaren markägare. Och då skall inte markägaren bli utsatt för ökade kostnader för brottslighet. Det är inhumant av utredningen att kräva att brottsoffret skall betala 5 000 kr för att bli befriad från otillåtna intrång och bosättningar. Samhällsekonomin är viktigare än den enskilda markägarens ekonomi. Markägaren skall vara helt befriad från alla ekonomiska kostnader.

Markägaren skall enbart behöva ringa till polisen och informera om vad som pågår sedan skall samhället och rättsväsendet sköta alla insatser och handläggning i ärendet. Det här är ett samhällsproblem som skall finansieras av staten.

Det är inte rimligt att vi som Markägare skall betala en statlig myndighet när vi redan med alla våra vanliga skatter betalat för dess verksamhet, och som andra medborgare eller inkräktare inte behöver betala för. Vi tycker det är fel att markägaren skall betala något över huvud taget. Vårt förslag är att böter tas ut och att egendom i första hand utmätas hos den som begått brottet för att bekosta avhysning.

Nu vill vi ha information och en förklaring till varför betänkandet inte tydligt gett brottsoffret markägaren fullständig befrielse från alla kostnader när markägaren är helt oskyldig till otillåtna

intrång och bosättningar. Vi betraktar situationen som ett överfall på vår egendom.

Tacksam för skriftligt svar.

Vänlig hälsning

CG Berglund

Ordförande Västerbottens markägarförening och styrelseledamot i MRRS.

P.S. MRRS styrelse stödjer helt VMF i detta ärende. (Svaret när/om det inkommer kommer att publiceras på www.mrrs.se)